

TISKOVÁ ZPRÁVA

David Pešat: Konec nekonečna?

Kurátor: **Petr Vaňous**

Vernisáž: **čtvrtek 2. 3. 2017 v 18 hodin**

Termín výstavy: **3. 3. – 16. 4. 2017**

Místo konání: **Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)**

David Pešat (nar. 1980 v Praze) – absolvoval v l. 2001 – 2007 pražskou Akademii výtvarných umění (atelier Malba I, škola prof. Jiřího Sopka), v l. 2005-2007 studoval také na VŠUP v Praze. V r. 2004-2005 vycestoval na stáž na School of Bella Artes in Granada ve Španělsku a v l. 2005-2006 studijně pobýval na School of Art in Kankaanpaa ve Finsku. V r. 2009 se stal finalistou Ceny kritiky za mladou malbu s přesahy. Člen volného sdružení EX, s nímž podniká výstavní projekty. Pravidelně vystavuje od roku 2004. Do kontextu současné malby zařadily díla Davida Pešata např. výstavy 2:15. Junge Kunst aus Dresden und Prag (Topičův salon, Praha, 2010), Fundamenty & Sedimenty. Vzpouza hraček 2011 (GHMP, Praha, 2011), EX (Topičův salon, Praha, 2012), projekt EX: Není lhostejné, kde právě jsme (Galerie Caesar, Olomouc, 2013) nebo Klenová Art Schwandorf (Galerie Klatovy-Klenová, 2016). Autor naposledy samostatně vystavoval v Galerii Prokopa (Děčín, 2016) a společně v rámci experimentálního projektu EX: Předobraz (Nitrianska galéria, Nitra, 2016-17). Více info: <http://www.artlist.cz/david-pesat-108535/>

Konec nekonečna?

Malířskou tvorbu Davida Pešata dlouhodobě charakterizuje smysl pro principiální povahu tvárných procesů, fascinace samotným procesem tvarování, kdy z amorfní hmoty cosi vzniká. Právě tato transformace směřující k figuraci, ponechaná však v otevřené situaci přerodu, kdy ještě není zcela jasné, v co se co mění, otevírá autorovi pole pro výzkum samotných malířských forem zakládajících to, co nazýváme obrazem. V Pešatových dílech jsou znovuobjevovány základní funkce obrazových komponentů, jako jsou linie, skvrna, obrys, plocha, rastr, barva, světlo, stín ad., stejně jako procesy, které vedou k jejich konstituci – malířské gesto, rytí, škrábání, vymývání, překrývání vrstev malby, tvarování malířské hmoty, ubírání či přidávání barvy, materiálové experimenty apod. Na jedné straně je tu přítomna silná tendence v sestupu k fundamentům malířského výrazu, na straně druhé záliba v materializaci konkrétního procesu, která má mnohdy až sochařské vlastnosti. Razantní gesto, zkratka, deformace, jsou postupy referující o exaltované impulzivní metodě autora, který redukuje svět malířských námětů do zdánlivě jednoduchých skladeb, aby co nejvíce obnažil vztahy mezi „figurou“ a „místem“.

Dalším rozměrem je v tomto směru práce s malířkou iluzí. Na rozdíl od sochařství, je tu plasticita tvaru od počátku zakládána jako iluze. Ta může být vyvíjena jako konkávní či konvexní vůči rovině malířského plátna (plastický negativ či pozitiv). Tvary stejně jako skvrny vytvářejí na základě kulturně ustálených asociací pojmenovatelné typologické řady. Některé tvary jsou kontrastní jiné naopak zaměnitelné (např. hlava, hlávka zelí, brambor, kámen). Na nejednoznačnosti asociací zakládá Pešat svou obrazovou „hru“ na formování a rozklad figury. Podstatný je antropomorfní úběžník daný autorem jako základní motivický rozvrh malby. Hlava pomyslné figury může být stejně tak hmotným předmětem jako dírou či vhledem do jiné obrazové dimenze. Předpokladem toho, aby tento přístup fungoval, je cílená absence detailů (např. oči, nos a ústa u hlavy). Pro vtažení diváka do procesu transformace hmoty je zásadní udržet použité tvarosloví jako formálně i asociativně otevřený horizont, jehož ontologickou vlastností je základní struktura vnímání daná podobou a konstitucí našeho

těla-organismu. Odtud často se opakující motivy orgánů, končetin a údů odkazujících k lidským smyslovým danostem a pohybovému vybavení, na jejichž základě jsme schopni vnímat svět a orientovat se v něm. David Pešat svými obrazy odkrývá povahu antropologických konstant vložených do způsobu bytí a pobytu / pohybu zde na světě.

Tyto konstanty pochopitelně poetizuje, ozvláštňuje. Někde je z figur strohý znak, jinde dynamicky se proplétající živá klubka, a jinde zase statické hromady či hroudy již takřka nerozlišitelných homogenních hmot. Něco pohlcuje stín, něco barva. Ta má zpravidla libidinózní charakter. Vitalita hmoty má blízko k sexuální tvaroslovné gramatice životodárných impulzů, reflexů, reakcí a gest. Výrazná je tu červeň. Tvary komunikují. Vysílají signály. Chtějí se dorozumět. Jinde ovšem trpí únavou, apatií, pasivitou. Zvláštní skupinu tvoří obrazy s opakujícím se motivem tří pruhů (lampasů). Kulturní atribut (nejběžnější asociace v našem prostředí bude na textilní firmu Adidas) je tu Pešatem použit jako tvárný prostředek, který antropomorfizuje beztvarou hroudu. Autor sleduje vztah linie a skvrny, který v jednoduchých konstelacích oživuje mrtvou hmotu, ale není jednoznačně potvrzujícím odkazem na textilní oděv coby obal těla. Vzniká jakýsi mezistav probouzející lidskou imaginaci a rozšiřující zároveň spektrum základních vztahů mezi figurou a místem. Tři souběžně běžící linie tvarují prostor jednobarevné skvrny a činí z ní prostorově cítěné těleso, skryté tělo či obecnou přítomnost latentní tělesnosti v našem vnímání. Vidění člověka má své zákonitosti a konvence. Jejich aktualizovaný průzkum patří k okruhům malířského zájmu Davida Pešata. Jsou to procesy, které znovu obnovují vztah k fyzické realitě v době nehmotné a nekontaktní kultury digitálních dat. Souvisí s konečnem naší konkrétní fyzické existence i s nekonečnem lidského bytí jako takového. Tyto procesy se tak dotýkají obou polarit našeho tázání se po smyslu bytí, pro které hledají patřičné vizuální formy, jejichž povaha je z podstaty věci transformační.

Petr Vaňous

Mnich, 2016, olej na plátně

Adidos, 2017, olej na plátně

Kontakt pro média:

Národní kulturní památka Vyšehrad

MgA. Bohdana Kolenová

propagace, PR

T.: +420 606 937 057

e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz